

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Elena Covalenco,
Judecători Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,
Iurie Bejenaru,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Natalia Andronic, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 07 martie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2018, în privința inculpatului

*Cuznețov Alexandr XXXX, născut la
XX XXXXXX XXXX, originar și locuitor al mun.
XXXXXX, XXXXXX, XXXXX, cetățean
al R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 03.10.2017 – 07.03.2018,
instanța de apel: 20.04.2018 – 24.05.2018,
instanța de recurs: 10.07.2018 – 06.11.2018.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 07 martie 2018, Cuznețov Alexandr a fost condamnat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 07.03.2018, deducându-se durata aflării în arest preventiv de la 13.08.2017 până la 07.03.2018.

Cererea procurorului privind încasarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei în mărime de 2448 lei a fost respinsă ca neîntemeiată, iar cheltuielile legate de participarea expertului în ședința de judecată, în sumă de 231,25 lei, au fost trecute în contul statului.

2. Instanța de fond a constatat că Cuznețov A., *este învinuit* că, având scopul omorului unei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și dorind, în mod conștient, survenirea acestora, la 13 august 2017, aproximativ ora 20.00, aflându-se în apartamentul nr. X din XXXXXXXX XXXXXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, i-a aplicat lui Sergheev A. două lovituri cu un obiect tăietor-înțepător, posibil un cuțit, în zona abdomenului cauzându-i, conform raportului de expertiză nr. 1948/D din 06.09.2017, traumă închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei a VII pe dreapta, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, plăgi tăiate nepenetrante la nivelul peretelui abdominal care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie, însă, din cauze independente de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul.

Instanța a statuat că a avut loc fapta prejudiciabilă săvârșită de inculpat, exteriorizată prin vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, fie *de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă*, specificată la art. 152 alin. (1) Cod penal.

Or, calificativul înaintat prin rechizitoriu, prevăzut la art. 27, 145 alin. (1) Cod penal – tentativa de omor intenționat, nu s-a confirmat în cadrul cercetării judecătorești.

Totodată, cheltuielile legate de efectuarea expertizei judiciare au fost făcute în scopul constatării vinovăției inculpatului, urmând a fi trecute în contul statului.

3. Procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Pavel Vinițchi, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat potrivit învinuirii formulate, în baza art. 27, 145 alin. (1) Cod penal la 11 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu încasarea de la acesta a cheltuielilor judiciare în beneficiul statului.

Apelantul a invocat că, conform declarațiilor părții vătămate, inculpatul devine agresiv după ce consumă băuturi alcoolice, acesta provoacă conflicte și chiar aplică nemotivat forța fizică, inclusiv, față de partea vătămată. Or, acesta este predispus la comiterea infracțiunilor, fiind anterior judecat.

Astfel, din raportul de expertiză judiciară nr. 1948/D din 06.09.2017, instanța de fond a reținut că trauma închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei a VII pe dreapta a fost cauzată în rezultatul acțiunii unui obiect contondent dur, adăugând explicațiile generale ale expertului expuse în ședința de judecată, admitând în calitate de obiect dur contondent, orice obiect ce are consistență dură, cum ar fi în caz de altercație – pumnul, genunchiul, în caz de îmbrâncire – obiecte din jur – masă, scaun etc., pe când expertul clar a formulat noțiunea generală de *obiect contondent dur*, iar la întrebarea acuzării, referindu-se la circumstanțele faptice ale cazului, a declarat că *fracturarea coastei părții vătămate este posibilă și în urma loviturii cu cuțitul și, deoarece sub coasta a VII se află ficatul și plămânul,*

care sunt vitale pentru organismul uman, lezarea acestora poate duce la decesul persoanei.

Pentru încadrarea acțiunilor inculpatului ca tentativă de omor, urmează a fi stabilite care cauze independente de voința făptuitorului, acțiunea sau inacțiunea intenționată, îndreptată nemijlocit spre săvârșirea infracțiunii de omor, nu și-a produs efectul. Or, în ipoteza tentativei de omor, făptuitorul întreprinde toate eforturile în vederea săvârșirii omorului, însă, din cauza independente de voința lui, aceste eforturi nu-și produc efectul.

Potrivit probelor administrate, în special ale concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 1948/D din 06.09.2017 al părții vătămate Sergheev A. s-a constatat că acestuia i-au fost aplicate multiple *plăgi tăiate nepenetrante la nivelul peretelui abdominal care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător*, precum și *traumă închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei a VII pe dreapta* care, potrivit declarațiilor expertului, este posibilă și în urma loviturii cu cuțitul în circumstanțele cauzei date, și deoarece sub coasta a VII se află ficatul și plămânul, care sunt vitale pentru organismul uman, lezarea acestora poate duce la decesul persoanei.

Anume aplicarea multiplă a tăieturilor, apoi puterea cu care a fost aplicată de către acesta cu acel obiect tăietor-înțepător, lovitura în coasta care a fost în rezultat fracturată, confirmă intensitatea cu care acționa inculpatul, îndreptate pentru a genera decesul victimei.

Totodată, este evidentă intenția inculpatului de a aplica lovituri cu acel obiect tăietor-înțepător victimei în scopul omorului acestuia, loviturile fiind îndreptate direct spre lezarea organelor vitale ale ultimului, însă, din motive independente de atacator, în special din motiv că în traiectoria aplicării loviturii se afla coasta, care, datorită puterii și intensității cu care a fost efectuată lovitura, a fost fracturată, însă nu a permis lezarea organelor vitale aflate sub ea.

Or, conform pct. 67 din Regulamentul Ministerului Sănătății de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale nr. 199 din 27.06.2003, criteriile de calificare a vătămarilor corporale medii sunt: a) lipsa pericolului pentru viață; b) lipsa tuturor consecințelor, prevăzute de prezentul Regulament, cu referință la vătămarile corporale grave; c) dereglarea sănătății de lungă durată; d) incapacitatea permanentă însemnată de muncă.

Astfel, la aprecierea leziunilor corporale medii necesită să fie luat în considerație criteriul de calificare *lipsa pericolului pentru viață*, care de fapt este prezent în speța dată or, în cazul în care lovitura nu ar fi fost stopată de acea coastă, ulterior fracturată, consecințele ar fi fost grave, inclusiv asupra vieții și sănătății victimei.

Potrivit art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Cheltuielile judiciare necesită a fi puse în sarcina făptuitorului, declarat definitiv vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, temeiul juridic fiind vinovăția acestuia or, în lipsa infracțiunii, aceste cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Obligația făptuitorului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și necesită a fi încasată integral, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod

inevitabil, desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine anume acestuia. Chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de către instanța de judecată.

3.1. Partea vătămată Sergheev A., la fel, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat pe motivul împăcării părților.

Apelantul a indicat că sentința instanței de fond este prea aspră. Or, se consideră și el vinovat de cele întâmplate, iar asemenea consecințe nu s-ar fi produs dacă nu ar fi consumat alcool și nu s-ar fi certat cu inculpatul.

Nu are pretenții materiale sau morale față de inculpat, s-a împăcat cu acesta și l-a iertat.

3.2. A declarat apel și avocatul Tudor Chirtoacă, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, conform art. 90 Cod penal.

Apelantul a invocat că, la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a ținut cont de gravitatea infracțiunii, care este una mai puțin gravă, persoana inculpatului, circumstanțele cauzei și influența pedepsei aplicate asupra reeducării și corectării acestuia.

Or, a fost omis faptul că inițiator al conflictului a fost partea vătămată, care nu a negat aceste afirmații, mai mult, indicând că nu are pretenții de ordin material sau moral față de inculpat.

Astfel, pedeapsa cu închisoare, aplicată inculpatului este una prea aspră și nu va duce la atingerea scopului legii penale privind corectarea și reeducarea acestuia în vederea neadmiterii pe viitor a încălcării ordinii de drept.

4. Potrivit dispozitivului deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2018, apelurile au fost respinse ca nefondate, indicându-se că: *„Se menține fără modificări sentința Judecătoriei Chișinău din 07 martie 2018 în cauza penală în privința lui Cuznețov Alexandr în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 152 alin. (1) Cod penal”*.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond *just a stabilit starea de fapt și de drept*, aceasta fiind în corespundere cu probelor administrate, iar acțiunile inculpatului corect au fost încadrate în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, ca vătămarea intenționată medie a integrității corporale sau a sănătății, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătății, *fie de o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă*.

Totodată, instanța de apel: *„a stabilit, cu certitudine, că la 13 august 2017, Cuznețov A., Sergheev A. și Derdev E., aflându-se în ap. X din XXXXXX, XXXXXX, XXXXXX au decis să pregătească frigărui. S-au aflat afară timp de mai mult de o oră, unde au consumat alcool. Apoi, revenind în apartament au continuat să consume băuturi alcoolice. În urma unui conflict apărut spontan între*

Cuznețov A. și Sergheev A., aceștia s-au încăierat în bătaie și, în urma altercației avute și loviturilor primite, lui Sergheev A. i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză nr. 1948/D din 06.09.2017, traumă închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei a VII pe dreapta și plăgi tăiate nepenetrante la nivelul peretelui abdominal care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie”.

Potrivit pct. 70 din Regulamentul Ministerului Sănătății de apreciere medico-legală a gravității vătămării corporale nr. 199 din 27.06.2003, prin incapacitate permanentă și însemnată de muncă trebuie înțeleasă o incapacitate generală de muncă în volum mai mare de 10%, dar până la 33% (o treime) inclusiv.

Prin urmare, din analiza declarațiilor participanților la proces și a probelor administrate, a fost constatat că fapta prejudiciabilă săvârșită de inculpat, este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul survenirii vătămării medii a integrității corporale sau a sănătății.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Natalia Andronic, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurenta a invocat că în cadrul urmăririi penale, precum și în instanța de fond, prin administrare de probe utile, pertinente și concludente, coroborate între ele, s-a constatat că Cuznețov A., având scopul omorului unei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale și dorind în mod conștient survenirea acestora, la 13 august 2017, aproximativ la ora 20.00, aflându-se în apartamentul nr. X, situat în XXXXX XXXXXX, XXXXX, fiind în stare de ebrietate alcoolică, invocând un motiv lipsit de relevanță, în prezența altor persoane, având un comportament neadecvat, i-a aplicat lui Sergheev A. două lovituri cu un obiect tăietor-înțepător, posibil cu un cuțit, în zona abdomenului, cauzându-i, conform raportului de expertiză nr. 1948/D din 06.09.2017, traumă închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei a VII pe dreapta, care a fost cauzată în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, plăgi tăiate nepenetrante la nivelul peretelui abdominal care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător, posibil în timpul și circumstanțele indicate, care condiționează dereglarea sănătății de lungă durată și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare medie, însă, din cauze independente de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, tentativa omorului intenționat, adică tentativa omorului unei persoane dacă, din cauze independente de voința făptuitorului, aceasta nu și-a produs efectul.

Totodată, instanța de fond, motivându-și soluția, neîntemeiat atestă că „în urma unui conflict apărut spontan între Cuznețov A. și partea vătămată, ultimii s-au încăierat în bătaie, și în urma altercației avute și loviturilor primite, lui Sergheev A. i-au fost cauzate, potrivit raportului de expertiză judiciară nr. 1948/D din 06.09.2017, traumă închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei a VII

pe dreapta, și plăgi tăiate penetrante la nivelul peretelui abdominal” or, partea vătămată a indicat că inculpatul devine agresiv după ce consumă băuturi alcoolice, provoacă conflicte și chiar aplică nemotivat forța fizică, inclusiv față de acesta, deci, este predispus la comiterea infracțiunilor, fiind anterior judecat.

Din raportul de expertiză judiciară nr. 1948/D din 06.09.2017, instanța de fond a reținut că trauma închisă a toracelui manifestată prin fractura coastei a VII pe dreapta a fost cauzată în rezultatul acțiunii unui obiect contondent dur, adăugând explicațiile generale ale expertului expuse în ședința de judecată, admitând în calitate de obiect dur contondent, orice obiect ce are consistență dură, cum ar fi în caz de altercație – pumnul, genunchiul, în caz de îmbrâncire – obiecte din jur – masă, scaun etc., pe când expertul clar a formulat noțiunea generală de obiect contondent dur, iar la întrebarea acuzării, referindu-se la circumstanțele faptice ale cazului, a declarat că *fracturarea coastei părții vătămate este posibilă și în urma loviturii cu cuțitul* și, deoarece sub coasta a VII se află ficatul și plămânul, care sunt vitale pentru organismul uman, lezarea acestora poate duce la decesul persoanei,

Pentru încadrarea acțiunilor inculpatului ca tentativă de omor, urmează a fi stabilite care cauze independente de voința făptuitorului, acțiunea sau inacțiunea intenționată, îndreptată nemijlocit spre săvârșirea infracțiunii de omor, nu și-a produs efectul. Or, în ipoteza tentativei de omor, făptuitorul întreprinde toate eforturile în vederea săvârșirii omorului, însă, din cauza independente de voința lui, aceste eforturi nu-și produc efectul.

Potrivit probelor administrate, în special ale concluziilor raportului de expertiză medico-legală nr. 1948/D din 06.09.2017 a părții vătămate Sergheev A. s-a constatat că acestuia i-au fost aplicate multiple plăgi tăiate nepenetrante la nivelul peretelui abdominal care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect tăietor-înțepător, precum și traumă închisă a toracelui, manifestată prin fractura coastei a VII pe dreapta care, potrivit declarațiilor expertului, este posibilă și în urma loviturii cu cuțitul în circumstanțele cauzei date, și deoarece sub coasta a VII se află ficatul și plămânul, care sunt vitale pentru organismul uman, lezarea acestora poate duce la decesul persoanei.

Anume aplicarea multiplă a tăieturilor, apoi puterea cu care a fost aplicată de către acesta cu acel obiect tăietor-înțepător, lovitura în coasta care a fost în rezultat fracturată, confirmă intensitatea cu care acționa inculpatul, îndreptate direct spre lezarea organelor vitale ale părții vătămate, însă, din motive independente de atacator, în special, din motiv că în traiectoria aplicării loviturii se afla coasta, care, datorită puterii și intensității cu care a fost efectuată lovitura a fost fracturată, însă nu a permis lezarea organelor vitale aflate sub ea.

La aprecierea leziunilor corporale medii necesită să fie luat în considerație criteriul de calificare *lipsa pericolului pentru viață*, care este prezent în speță or, în cazul în care lovitura nu ar fi fost stopată de coasta, ulterior fracturată, consecințele ar fi fost grave, inclusiv asupra vieții și sănătății victimei.

Instanța de apel, preluând în întregime motivarea hotărârii instanței de fond, nu a dispus o nouă judecare a fondului cauzei, omițând să se pronunțe asupra

motivelor invocate în apel, soluția fiind neargumentată și contrară probelor administrate și verificate în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală.

Or, instanța de apel, respingând apelul acuzării, urma să analizeze probele pe care s-a bazat la pronunțarea hotărârii respective și să indice motivele reaprecierii ori respingerii probelor. Totodată, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar și poate administra, la cererea părților, orice probe noi pe care le consideră necesare, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

Cheltuielile judiciare necesită a fi puse în sarcina făptuitorului, declarat definitiv vinovat de săvârșirea unei infracțiuni, temeiul juridic fiind vinovăția acestuia or, în lipsa infracțiunii, aceste cheltuieli nu s-ar fi produs.

Obligația făptuitorului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și necesită a fi încasată integral, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil, desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine anume acestuia. Chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de către instanța de judecată.

Astfel, cheltuielile judiciare în sumă de 2448 lei suportate de stat, urmează a fi încasate din contul inculpatului.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, conform art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Conform art. 385 alin. (1) pct. 1) – 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele

infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni. Potrivit art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Conform art. 394 alin. (1) pct. 1) și 5) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului. Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenumului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței (*pct. 1., 2. din decizie*), instanța de fond:

a) adoptând soluția de condamnare a inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, nu a constatat și descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită;

b) doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatului în rechizitoriu, nefiind clar care probe au fost puse la baza sentinței de condamnare și care au fost respinse;

c) a depășit limitele învinuirii formulate or, a constatat în acțiunile inculpatului prezența elementelor constitutive din art. 152 alin. (1) Cod penal - ***o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă***, vătămări neincriminate ultimului și care nu se regăsesc în raportul de expertiză nr. 1948/D din 06.09.2017.

Prin urmare, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii.

În al doilea rând, potrivit art. 414 alin. (1) și (5) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel. Conform art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. În corespundere cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și

de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Potrivit jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*).

Însă, instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, conform descriptivului și dispozitivului deciziei atacate (*pct. 4. din decizie*):

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, nominalizate supra, repetându-le întocmai, nu a desființat sentința și nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință neîntemeiată legal;

b) a statuat în descriptiv, confuz și neclar, că *instanța de fond just a stabilit starea de fapt și de drept*, apoi a constatat o altă faptă în acțiunile inculpatului, indicând sumar și inconcret că *aceștia s-au încăierat în bătaie și, în urma altercației avute și loviturilor primite, lui Sergheev A. i-au fost cauzate vătămare medie*, iar prin dispozitiv a dispus divergent menținerea sentinței fără modificări;

c) a depășit limitele învinuirii, deoarece a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 152 alin. (1) Cod penal și conform semnelor calificativ - *o pierdere considerabilă și stabilă a mai puțin de o treime din capacitatea de muncă*, vătămări neincriminate ultimului și care nu se regăsesc în raportul de expertiză nr. 1948/D din 06.09.2017;

d) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, nu a judecat cauza în raport cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatului în rechizitoriu, nefiind clar care probe au fost puse la baza sentinței de condamnare și care au fost respinse;

e) nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul declarat de acuzator, și repetate în recursul ordinar, inclusiv asupra celor reproduse la *pct. 3. și 5.* din prezenta decizie, în felul și esența probatorie în care acestea au fost enunțate.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, și că recursul ordinar este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanța de apel, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursurilor declarate, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Natalia Andronic, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 mai 2018, în privința inculpatului Cuznețov Alexandr XXXX, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, fiind pronunțată integral la 29 noiembrie 2018.

Președinte

Elena Covalenco

Judecători

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun

Iurie Bejenaru